

Увы!! Каква тишина въ шумнѣ-тѣ другъ пѣть столицѣ! Всичко глухо, всичко наскърбено! По улицы-тѣ не ся виждаше първото множество освѣтъ слугы-тѣ и старцы-тѣ и жены-тѣ конто съ ужалено лице ходяли въ черквы-тѣ да ся молятъ Богу за свои-тѣ съпрузы, братія и сынове, да по той да отвърне грознѣ-тѣ бурнѣ отъ отечество-то имѣ, да дарува побѣда на свои-тѣ имѣ и да распилѣ Печенѣгскы-тѣ толпы. А добросърдечный-тѣ и чувствителный царь стоялъ на высокы-тѣ палаты въ Трапезицѣ и съ нетърпѣ-ніе очаквалъ извѣстія отъ бойно-то поле, и боляринѣ-тѣ Тихомірѣ всякога ся намиралъ при царя, и думалъ: “Господарю! надѣй ся на Бога и на свои-тѣ храбры войскари, конто съ тѣхно-то юначество ся отличаватъ отъ други-тѣ народы. Страшно съкътъ саби-тѣ на нашитѣ юнацы, грѣды-тѣ на твои-тѣ сынове сѣ по твърды и отъ камькъ, побѣдѣтъ е быма всякога тѣхный вѣренѣ другарь.. Така като говорилъ боляринѣ-тѣ мыслялъ за добро-то на отечество-то — и тѣжалъ за дѣщернѣ си Невѣнкѣ.

Но скоро отъ кѣмъ сѣвернѣ странѣ доприпкаль скоро-теча всичкый въ прахѣ, той носялъ извѣстіе отъ воеводы-тѣ; царь-тѣ нетърпѣливо го призовалъ въ съборѣ-тѣ, пріель писмо-то и съ растреперанѣ рѣка разгнѣлъ писмо-то. Въ него първа-та дума было *побѣда!* — и той ] отъ [радость извикалъ *побѣда!* — и боляри-тѣ извикали *побѣда — побѣда!* — народѣ-тѣ повторилъ, и въ всичкый градѣ гърмѣло единѣ гласѣ, *побѣда!* Воеводы-тѣ пишали на царя за всичко по дребно. Сраженіе-то было най жестоко, и вече първый редѣ на Българскы-тѣ войницы, отъ гѣсти-тѣ редове и множество-то на Печенѣгы-тѣ, начнѣлъ да ся колебае, и щѣлъ да отстъпи на сильный-тѣ врагѣ; но въ същый часѣ, като грѣмѣ изъ молнія, изгърмѣлъ единѣ гласѣ: братія да измремѣ всичкы тука, или да побѣдимѣ! и въ едно мигновеніе изъ първы-тѣ редове ся отдѣлилъ единѣ младѣ войнѣ, и съ сабнѣ-тѣ въ рѣкѣ вѣрлилъ ся врѣхѣ не-